

Romanța policromă

Ion Minulescu

Nu-i cer nimic...
Și totuși, dacă-ar vrea -
O, dac-ar vrea să-mi dea ce nu-i cer încă -
Ar face dintr-un lac o Marmara,
Și dintr-un melc, un Sfinx săpat în stâncă.
Nu-i cer nimic...
Dar dacă-ar fi să-i cer
Ce-aș vrea să am și ce-ar putea să-mi dea,
Aș picura-ntr-o cupă cu eter
Morfină
Și i-aș cere-apoi așa:

Dă-mi tot ce crezi că nu se poate da,
Dă-mi calmul blond al soarelui polar,
Dă-mi primul crepuscul pe Golgota
Și primul armistițiu planetar.

Dă-mi paradoxul frumuseții tale,
Dă-mi prorocirea viselor rebele,
Dă-mi resemnarea strofelor banale
Și controversa versurilor mele.

Dă-mi A.B.C. al vieții subterane,
Dă-mi simfonia flautelor mute,
Dă-mi tălmăcirea buzelor profane
Și rebusul icoanelor tăcute.

Dă-mi prețul primei victime-a femeii,
Dă-mi simbolul opalului și-agatei,
Dă-mi ritmu-nveninat al Salomeii
Și tusea-n fa minor a Traviatei.

Dă-mi Spleen-ul călătorilor pe apă,
Dă-mi spectrul verde-al zilelor de-apoi,
Dă-mi gravitatea morților spre groapă
Și comicul funebrului convoi.

Dă-mi tot ce-n prima clipă risipești,
Și tot ce-n clipa ultimă aduni.
Dă-mi fastul siluetelor regești
Și perspectiva casei de nebuni...

Nu-i cer nimic.

Și totuși, dacă-ar vrea -
O, dacă-ar vrea să-mi dea ce nu-i cer încă! -
Ar face dintr-un lac o Marmara
Și dintr-un melc, un Sfinx săpat în stâncă.